

Список літератури

1. Вітлінський В.В. Аналіз, моделювання та управління економічним ризиком // В.В. Вітлінський, П.І. Верченко/ Навч.-метод. посібник для самост. вивч. дисц. – К.: КНЕУ, 2000. – 292 с.

2. Електронне джерело: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4599>

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Філіпенко Т. В.

доктор наук з державного управління, професор кафедри цивільного та господарського права, Донецький юридичний інститут МВС України, м. Кривий Ріг

Під економічною безпекою слід розуміти такий стан національної економіки, який дозволяє зберігати стійкість до внутрішніх і зовнішніх загроз і здатний задовольнити потреби особи, сім'ї, суспільства, держави. Економічна безпека держави охоплює всі галузі господарства і всі аспекти життя держави та її населення. Природно, що економічна безпека держави має враховувати економічні інтереси кожного громадянина та груп населення і поєднувати їх з загальнодержавними інтересами. При цьому пріоритет надається тому рівню, який на цей час є найважливішим.

Основи національної економічної безпеки відповідно до ст. 92 Конституції України визначаються виключно Законами України. Закон України «Про основи національної безпеки» від 19 червня 2003 р. окреслює основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності [1].

Виразником і гарантом захисту національних економічних інтересів повинна бути держава. Однак в Україні досі відсутні чітко визначені національні економічні інтереси, не сформовано їх цілісну систему. Це дає змогу урядовцям різних рівнів виправдовувати будь-які свої дії, твердити, що вони повністю відповідають національним економічним інтересам. Така

ситуація (скільки чиновників – стільки ж і трактувань національних економічних інтересів), приховує в собі значну загрозу економічній безпеці України.

Загрозами економічній безпеці України слід вважати явні чи потенційні дії, що ускладнюють або унеможливають реалізацію національних економічних інтересів і створюють небезпеку для соціально-економічної та політичної систем, національних цінностей, життєзабезпечення нації та окремої особи.

Розрізняють такі рівні економічної безпеки: міжнародна (глобальна і регіональна), національна, локальна (регіональна або галузева в межах країни), приватна (фірми та особи).

Міжнародна економічна безпека це такий комплекс міжнародних умов співіснування домовленостей та інституціональних структур, при якому кожній державі – члену світового співтовариства забезпечується можливість вільно вибирати і здійснювати свою стратегію соціального та економічного розвитку, без зовнішнього та політичного тиску та розраховувати на невтручання, розуміння і взаємовигідне співробітництво з боку інших держав.

Правові гарантії досягнення міжнародної економічної безпеки полягають у визнанні принципів рівноправності країн незалежно від соціального та політичного устрою, свободи вибору шляхів розвитку і форм організації економічного життя; суверенітету країн над природними ресурсами і економічним потенціалом в своїх державах; взаємовигідного співробітництва і вільного розвитку економічних, фінансових, науково-технічних та інших мирних відносин між країнами; міжнародного співробітництва з метою економічного розвитку і соціального прогресу; спеціальних пільг у відношенні менш розвинених країн-членів світового співтовариства; мирного врегулювання економічних спорів без застосування сили та загрози силою.

Національна економічна безпека – це такий стан економіки та інститутів влади, при якому забезпечується гарантований захист національних інтересів, гармонічний, соціальний розвиток країни в цілому, достатній економічний і

оборонний потенціал навіть при найбільш несприятливих варіантах розвитку внутрішніх і зовнішніх процесів.

В міру інтернаціоналізації виробництва національна економічна безпека все більш тісно пов'язується з міжнародною економічною безпекою.

Об'єктами національної економічної безпеки є держава, суспільство, сім'ї, окремі громадяни, підприємства, установи, організації, окремі території, а також основні елементи економічної безпеки. Одночасно держава є не тільки об'єктом, а й основним суб'єктом національної економічної безпеки і здійснює свої функції в цій сфері через органи законодавчої, виконавчої та судової гілок влади. Це не виключає участі громадян та їх об'єднань у підтримці економічної безпеки. Більше того, такі дії повинні всіляко заохочуватися державою. Однак активна участь громадянина в забезпеченні економічної безпеки неможлива без усвідомлення ним важливості цієї державної справи і прояву активної життєвої позиції. У ст. 17 Конституції України чітко зазначено, що поряд із захистом суверенітету і територіальної цілісності України забезпечення її економічної безпеки є найважливішою функцією держави і справою всього українського народу [2].

Нині існують певні протиріччя між окремими громадянами і державою в забезпеченні ними своєї економічної безпеки. Насамперед це пов'язане з тим, що держава може не тільки виступати гарантом економічної безпеки своїх громадян, а й сама бути для них джерелом загроз (знецінення грошових заощаджень, затримка заробітної платні та інших соціальних виплат, непомірні податки та ін.). Якщо держава створюватиме для громадян загрозу, що значно перевищуватиме ту небезпеку, від якої вона їх захищає, то, зрозуміло, така держава не буде викликати у них повагу. Більше того, така держава не зможе бути виразником національних економічних інтересів.

Література

1. Про основи національної безпеки України: Закон України від 19.06.2003 № 964-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – Ст. 351.

2. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст.141.

ЕКОНОМІЧНІ МЕХАНІЗМИ ВИБОРУ ІНТЕНСИВНОСТІ ВИКОНАННЯ ПРОЕКТІВ І ПРОГРАМ

Фісун К. А.

доктор економічних наук, професор кафедри менеджменту та військового господарства факультету №3 (економіки та менеджменту) Національної академії Національної гвардії України

На сучасному етапі розвитку регіональних утворень ситуація визначається тим, що їм необхідно брати на себе відповідальність за перспективи власного розвитку, зважувати й оцінювати свої можливості й ресурси. Очевидно, що складності, з якими зіштовхуються регіони України, не можуть бути подолані тільки за рахунок допомоги ззовні. На відміну від зовнішніх ресурсів (державних, зовнішньоекономічних і т.п.) регіональні ресурси в певний проміжок часу доступні для огляду й завжди обмежені. Організаційно-управлінська й економічна діяльність, заснована на цих ресурсах, базується і планується максимально оптимально, щоб уникнути кроків, не узгоджених між собою, які дублюють один одного, що вимагає виділення додаткових ресурсів на зміну сформованої ситуації. На вирішення цього завдання, у широкому значенні слова, і спрямована робота з програмування регіонального розвитку.

Наявність програми розвитку підвищує конкурентоспроможність регіонального утворення, коли навіть наявність стратегічного плану само по собі вже є чинником залучення зовнішніх і внутрішніх інвесторів. Крім того, у роботі з регіонального планування можуть брати участь органи вищестоящої влади (наприклад, держави), які відстоюють свої інтереси в ході розвитку територіально-виробничого комплексу, можуть мати достатні важелі (адміністративні, правові, фінансові) для впливу на сценарій соціально-економічного розвитку регіону. Для продуктивного розвитку умов і забезпечення балансу інтересів різних представників регіону треба знайти відповідні схеми їхнього залучення до планування. Схеми можуть бути

Наукове видання

СУЧАСНІ ЕКОНОМІЧНІ СИСТЕМИ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Тези доповідей VII Міжнародної
науково-практичної інтернет-конференції

16-17 травня 2016 р.

Хмельницький 2016

Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради
Хмельницького кооперативного торговельно-економічного інституту,
протокол № 7 від 11.04.2016

Програмний комітет:

Коваль Л. М. – д. е. н., доцент, ректор ХКТЕІ, голова Програмного комітету;
Дзяна О. С. – перший проректор ХКТЕІ, заступник голови Програмного комітету;
Комарницький І. М. – д. е. н., професор, проректор з наукової роботи ХКТЕІ;
Церклевич В. С. – к. п. н., проректор з науково-педагогічної та виховної роботи ХКТЕІ;
Фертюк С. В. – к.е.н., проректор з науково-педагогічної роботи, зв'язків з виробництвом та маркетингу ХКТЕІ;

Матеріали подані в авторській редакції

Сучасні економічні системи: стан та перспективи розвитку: тези доповідей VII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції, 16-17 травня 2016 р. – Хмельницький : ХКТЕІ, 2016. – 536 с.

Висвітлено широке коло питань з проблем та перспектив інноваційного розвитку економіки, малого бізнесу; особливостей товарознавчих аспектів управління якістю та асортиментом товарів; історико-культурологічних та політико-правових аспектів розвитку держави; історичних та сучасних проблем розвитку мови та літератури; соціально-гуманітарних проблем сучасного суспільства тощо.

Для студентів, магістрантів, науково-педагогічних та педагогічних працівників.

Фень К. С.	153
СТАН УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ЕКОНОМІЧНУ БЕЗПЕКУ ПІДПРИЄМСТВА	
Філіпенко Т. В.	155
ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ	
Фісун К. А.	158
ЕКОНОМІЧНІ МЕХАНІЗМИ ВИБОРУ ІНТЕНСИВНОСТІ ВИКОНАННЯ ПРОЕКТІВ І ПРОГРАМ	
Фітель О. І., Ільницька Г.	160
МОТИВАЦІЙНА СКЛАДОВА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПЕРСОНАЛУ	
Бакало Н. В., Хаустова Е. О.	163
КОУЧИНГ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПОКРАЩЕННЯ РЕЗУЛЬТАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ КОМПАНІЇ	
Хомин О. Й.	166
КОМПЕТЕНЦІЯ ТА КОМПЕТЕНТНІСТЬ В СТРУКТУРІ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ ЯК РУШІЙНОЇ СИЛИ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА	
Скляр Є. В., Храпливий А. І.	168
ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ РОЗВИТКУ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ ТА ЇЇ МІСЦЕ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ	
Шевченко Ю. О., Байгуш О. В.	172
ЕВОЛЮЦІЯ СЕКТОРАЛЬНОЇ СТРУКТУРИ ДІЯЛЬНОСТІ МІЖНАРОДНИХ КОРПОРАЦІЙ ТА ЇЇ СУЧАСНІ ОСОБЛИВОСТІ	
Шевченко Ю. О., Підпригора О. О.	175
РОЛЬ МІЖНАРОДНИХ КОРПОРАЦІЙ У НАДДЕРЖАВ-НОМУ РЕГУЛЮВАННІ ТА ПЕРЕТВОРЕНІ ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ	
Шевченко Ю. О., Хохлов Б. Ю.	178
МОДЕРНІЗАЦІЯ ПАЛИВНО-ЕНЕРГЕТИЧНОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ ШЛЯХОМ ВПРОВАДЖЕННЯ ПОНОВЛЮВАНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ	